

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

duben 4/2007

Pokoj vám!

Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.

R. Eleazar ha-Kappar řekl: Úděl každého, kdo se narodí je, aby zemřel. Mrtvý bude přiveden zpět do života, a opět živý bude souzen (*Pirqe Avot* 5:22).

Ve výroku rabiho Eleazara je myšlenka života po vzkříšení formulována jako argument ve sporu s gnostiky, kteří popírali zmrtvýchvstání a soud. Není ani trochu náhodou, že se o stejném procesu „vstupu“ do věčnosti dočítáme i u evangelisty Jana 3,14-21, který zaznamenal rozhovor mezi Ježíšem a Nikodémem na totéž téma. Nikodém ovšem není gnostik, ale farizej.

Jako učený rétor Ježíš Nikodéma poučuje čtyřmi argumenty: 1. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. 2. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. 3. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. 4. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Věnujme se nyní jednomu z témat Ježíšových argumentů:

Dzoé aiónion „věčný život“ je v centru Ježíšovy promluvy a zazní v ní dvakrát: jednak ve spojení s vírou v Syna člověka, jímž je Ježíš sám, a pak když Nikodémovi zodpovídá smysl Synovy role pro tento svět. Janova správa je jasná: život věčný má ten, kdo věří v Ježíše, neboť individuální spása člověka je nejvlastnějším Božím záměrem.

Ve slovníku tržně orientované společnosti je obrat „život na věčné časy (a nikdy jinak)“ spojován s obchodním artiklem typu televizní stanice, značky fotoaparátu, masáže či likéru. A to není vše. Ještě si pamatuji na heslo „Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak.“ které se stalo novinářským žargonem pro ironizaci vztahu politických stran a koalicí na dnešní politické scéně.

Popravdě řečeno, kromě předlistopadových komunistů tento claim o věčnosti každý chápe jako nadsázku a ne tvrzení. Jenže... Problém nastává ve chvíli, kdy horizont věčnosti začneme brát vážně... a společně s Nikodémem mu chceme porozumět. Ba co víc. Jsme natolik zatíženi vědou a filosofií, že se neubráníme otázkám, které si Nikodém, farizej a člen synderia, nepoložil. Jak ta postmortální věčnost vypadá?

V Janově teologii věčný život v koncepci spásy nastává po příchodu mesiáše, smrti, vzkříšení a soudu. Věčnost prožijeme v těle. Ale v jakém? Cožpak nevíme, že (téměř) vše, co se nachází v čase a prostoru podléhá proměně? Ne tak postmortální tělo? A to, má-li být věčné, změně nesmí podléhat. Je tedy něco takového, co se nachází v časoprostoru a nemutuje? Je matematický symbol. Z toho, co známe, co víme o přírodních vědách, se učení o věčnosti nejbližší přibližuje matematice. Třeba naše budoucí věčná těla opravdu budou matematickými symboly. Třeba. A nakonec proč ne. Podoba je nedůležitá. Hlavně, že se to stane.

Milí přátelé,

každý rok se opakuje to samé. V přísné době postní (v poslední době méně přísné) se postíme, přemýšlíme o utrpení a smrti a připravujeme se na druhou část – Velikonoce, kdy oslavujeme vítězství života nad smrtí. Někdy mně to připadá jako v nějaké hře - teď dělej to a potom zase ono. Pokud je člověk relativně zdrav, chodí do práce, má starost o rodinu, může mu to tak připadat. Ale co **skutečný život**? Nemocný člověk, který má potíže, může dobu postní prožívat každý den. Ani si nemusí nic odříkat. Život sám ho naučil odříkání.

Má-li člověk víru, je-li spojen s Kristem, prožívá také zároveň vzkříšení každý den - jeho Velikonoce jsou každý den. Jedno je důležité: **Žít živý vztah s Kristem**. Proto moje prosba zní:

Pane, ať už žiji dny plné odříkání a bolesti nebo se to teprve učím v době postní, dej mně živou víru. Pokud se raduji ze života plného lásky, štěstí a pokoje, otevři mé oči, ať vidím tvou láskyplnou ruku, která mne vede životem. Dej, ať neodmítnu spolupráci na spáse mé a celého světa. Amen.

Přeji vám všem požehnané svátky velikonoční.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Česká mše svatá ve Washingtonu

V neděli 22. dubna 2007 v poledne budeme mít v naší národní kapli mši svatou slouženou dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku. Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu zúčastnili této mše svaté konané v naší české duchovní tradici. Za výbor české národní kaple vás všechny upřímně zvou Col. Al Brož (USAF Ret.), tel. 703 698 5318; Dr. George J. Švejda, PhD., tel. 301 421 9417

Zemřel páter Jan Lang (Milan Kocourek, Londýn)

22. března 2007 v londýnské nemocnici ve věku 87 let zemřel páter Jan Lang. Moravan, který působil jako duchovní rádce a kněz v české a slovenské komunitě v Británii od druhé světové války. Bývalý český prezident Václav Havel mu udělil medaili za zásluhy prvního stupně.

Jan Lang se narodil v moravském Rajhradě 20. června 1920. Vystudoval gymnázium na Velehradě a koncem války byl vězněn v Terezíně, kde dostal tyfus a jen tak tak se dožil osvobození. Po válce byl poslán jako stipendista na studia teologie do Anglie. Promoval na Heathrob College. Po vysvěcení na kněze se chtěl vrátit do Československa, ale po komunistickém puči v únoru 1948 se rozhodl zůstat v Británii, kde ho představený jezuitského řádu pověřil duchovní péčí o české a slovenské usedlíky. Mezi jiným založil londýnský Velehrad, který se stal sídlem celé řady krajanských organizací.

„Obecnost Církve Boží je skutečnost, za kterou by katolíci nikdy neměli přestat děkovat. Pro nás, shromážděné v této rzivé, děravé kůlně, uprostřed truchlivého, odloučeného Skotska, je snad těžké si uvědomit, že jsme ve službě Boží, ve víře a v učení zajedno s velkými obcemi věřících, shromážděnými v evropských katedrálách. A přece já, váš nehodný farář, proměňuji chléb v tělo Kristovo a víno v Jeho krev právě tak jistě jako třeba biskup v Chartres nebo kardinál v Burgosu nebo ve Varšavě, právě tak jistě, drazí bratři, jako římský velekněz, ano, jako Svatý Otec sám. To je pomýšlení, které by nám mělo vnuknout zároveň hrdost i pokoru: hrdost, poněvadž my jediní mezi svými krajany kráčíme s evropskou tradicí a mluvíme dobrou, zdravou mluvnici Boží; pokoru, poněvadž jsme neudělali sami ze sebe nic, abychom si zasloužili tak slavné výsady.“

Když se rozhlédl po tvářích, kterým kázal, viděl, že nevypadají ani hrdě, ani pokorně, ačkoli sem tam byla ústa otevřena a oči vytřeštěny. Tři děvčata ze sboru seděla s obličejí zbožně natočenými pod svými kloubouky a profesor Fergusson krčil nos a přimhuřoval kriticky oči, protože si nejspíš myslil, že už ví všecko o Církvi Boží. Některé ženy se modlily nezakryté růženec a chřestily přitom zrnky na svých rukávnících.

„Není to však univerzalita Církve, co dělá její nauku pravdivou. Kdyby jenom jediný člověk na celém světě přijímal učení Církve, její nauka by byla stále pravdivá. A kdyby vůbec nikdo nevěřil v učení Církve, matematika víry by byla právě tak pravdivá, jako platil gravitační zákon dřív, než jej objevil Newton. Neboť víra není nějaká soutěž v časopise, kam posílají různé sekty své dohady, a každá z nich doufá, že to vyhraje; je to víra ve Zjevení, podepřená autoritou samého Boha.“ Tváře zpěvaček a nos profesorův nejevily pořád žádné dojetí, a ono děcko vzadu se dalo najednou do řvaní, jako by je matka bodala špendlíky.

Snad je tím vinna moje špatná rétorika, pomyslně si otec Smith a rozvíjel dál své argumenty. Anebo je to snad tím, že není na světě nic tak těžkého, jako aby se jeden člověk podělil s druhým člověkem o žár, který v něm hoří, i když ten žár pochází od Boha. Jistě však pochopí tito katolíci, kterým káže a kteří musí snášet kritiku a nenávisť v zemi, která opovrhne jejich vírou, jistě pochopí, že v rozšíření jejich náboženství tkví jedna jistá naděje světa, jelikož Církev mluví tytéž věci všem lidem ve všech jazycích.

„A tak,“ blížil se k závěru, „tak si můžeme přivlastnit slova žalmistova, když zpívá o budoucí nevěstě Kristově ve verších, které jsem si dnes zvolil jako motto. Všecka sláva dcery královské jest v zlatém lemování, a ona jest oděna pestrými látkami. Nezapomínejme však, že zlaté lemování je určeno k počtě Boha Všemohoucího a nikoli pro čest lidskou. Kněz se obléká ke mši do bohatých rouch a kadidlo se zapaluje, protože Kristus sestupuje na oltář a je slušno mu vyjít vstříc se symboly lásky a úcty, třebas často nepřiměřenými a chatrnými. A kdyby ani nebylo symbolů, i kdyby měl kněz sloužit mši v hadrech a cárech, královská dcera by byla přece oděna zlatým lemováním, protože by tu byl Kristus, jak nám slíbil, když řekl: „Aj, já s vámi jsem po všechny dni až do skonání světa.“ A tak my zde v tomto puklém stánku víme,

že Bůh přijde na dostaveníčko; víme také, že je naší povinností opatřit Mu příbytek příhodnější, a doufáme, že nám bude brzy možno vystavět vlastní kostel, kde bychom Ho mohli uctívat a Jemu se klanět. Tu milost vám přeji všem ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého. Amen.“

(pokračování příště)

Minigalerie krajanů - Alex Palij

Do Ameriky z Uzbekistánu přes Československo

Alex a Jindřiška Palij

Ani už nevím, kdy jsme se s Alexem viděli poprvé. Asi to bylo při oslavě padesátiletého výročí manželství rodičů jeho ženy. Potom to bylo na našich krajanových zábavách. Mluví-li česky, má jen někdy velmi lehký přízvuk. Jinak ale používá klasický český slovník, jakoby vyrůstal na českém venkově. Byl jsem moc rád, když souhlasil, že mohu přijet do Oak Ridge, NJ, abych se dozvěděl něco o jeho

životní cestě. Má hezký dům v lese, tehdy tam bylo ještě plno sněhu. Připadal jsem si trochu jako na Sibiři. I na mapě má vedlejší osada název Russia. Po kávě se Alex rozpovídal o svém osudu.

Kdy a kde jste se narodil?

Narodil jsem se roku 1949 v Rusku, vlastně to tenkrát byl Svaz sovětských socialistických republik. Dnes je to Uzbekistán. Můj otec pochází z Ukrajiny. Byl vojákem z povolání a po válce byl převelen do Uzbekistánu. Maminka pochází ze Samary, starobylého města. Tenkrát za války se stěhoval všechen vojenský průmysl za Ural. Otec maminky pracoval ve vojenském průmyslu a proto odešli do Uzbekistánu. Tam můj otec maminku poznal. Moje sestra a já jsme tedy narozeni v Uzbekistánu. Po narození sestry odešel otec do civilu. Přestěhovali jsme se do Kišineva, do dnešní Moldávie. Tam jsem prožil dětství. Na Ukrajinu jsme jezdili na prázdniny za babičkou a na to mám ty nejlepší vzpomínky. Dneska to mladí lidé ani neznají. Celou noc jsme třeba pásli koně. Vyprávěli nám pohádky, jezdili jsme na koních, chodili jsme po horách. Když začaly žně, tak jsme jezdili na nákladácích, seděli jsme nahoře na pšenici. Celý den byla nějaká zábava, mně se to ohromně líbilo.

V Kišinevě jsem vyšel základní školu a nechtělo se mně učit. Táta říkal: „Nechceš se učit, tak půjdeš do práce.“ Nikdo mne ale nechtěl vzít, protože jsem byl moc mladý. Nakonec táta tam někoho znal, změnili mi datum narození a pracoval jsem. Po třech měsících práce jsem ale poznal, že bych vlastně nebyl ničím a šel jsem do školy. Vyučil jsem se elektrikářem. Pak jsem šel na vojnu. Za týden po nástupu vojenské služby jsme jeli na velké cvičení Varšavské smlouvy. Odjeli jsme do Maďarska. Tam jsme

jenom jezdili nahoru a dolů. Jednoho dne byl v noci poplach, rozdali nám zbraně a dali nám ostré náboje, každý kolik chtěl. Bylo nám to divné, co se děje. Řekli nám, že pojedem do Československa pomáhat našim bratrům. Že tam přijedou Američané. Jeli jsme přes Komárno. Další názvy měst si nepamatuji. Pak jsme přijeli na velké cvičiště, opět jsme zmateně jezdili. Byl jsem u roty jako *regulovčik*. Jednou jsme stáli asi dva dny a kolona vůbec nejela. Byli jsme asi sto metrů od silnice a udělali si oheň. Najednou tam jela nějaká tatrovka a někdo začal po nás střílet, řeknu vám, nebyl to moc příjemný pocit. Nevím, kdo to byl.

Jednou jsme zase stáli někde skoro tři dny, asi na nás zapomněli. Jídlo nám dali na jeden den. Na druhý den velmi brzo ráno k nám přišla holka a přinesla nám chleba. Dodnes si pamatuji chuť tohoto chleba s vajíčky, hořčicí a koprem. Ještě nám povídala: „Maminka řekla, že má také syna na vojně, a že doufá, že mu také dá někdo takhle najíst.“ A utekla.

Hrál jsem na kytaru a jeden kamarád mne vzal do vojenského klubu ve Vysokém Mýtě. Tam jsem poznal svou první ženu. Já jsem měl odejít domů a ona byla těhotná. Domluvili jsme se, že se vezmeme. Moje budoucí žena šla až na ta nejvyšší místa a tam řekla, co se stalo. Pak mne volali na divizi. Hned mne napadlo, co jsem provedl, že mne tam volají. Udělal jsem spoustu věcí, ale že by to bylo až tak závažné? Náš velitel pluku se mne zeptal: „Ty tam máš nějaké příbuzné, ty znáš velitele divize?“ Já jsem říkal, že ne, ale asi jsem měl říci, že ano. Aspoň by se mne báli. Totiž na vysvětlenou: já jsem měl problém v orchestru a jednou, když jsem se ožral, tak jsem skoro zmlátil tady toho velitele pluku. Byl jsem zavřenej přes měsíc.

Když jsem přišel na divizi, tam už byla moje nastávající a řekli mi tedy, že udělají svatbu. Pak se ale do toho dali politrucci, dělali všelijaké schůze. Že vlastně jsem špatný, že jak to může ruský člověk vůbec udělat atd. Už jsem měl jet prakticky domů a ono nic, žádná svatba. Nakonec jsme to vzali do vlastních rukou, nejdříve jsme jeli na ruskou ambasádu, tam ale byli všichni KGB agenti, vůbec se s námi nebavili. Moje nastávající našla ve Vysokém Mýtě kostel, přijel i její táta, můj kamarád byl svědek. Tam jsme se vzali. Pak se to všichni dozvěděli a řekli, proč jste nepočkali, my jsme chtěli udělat internacionální svatbu a takové podobné řeči... Ale bylo už pozdě. Moje vojna přešla a potom jsme s manželkou odjeli domů do Kišiněva.

Bydleli jsme u rodičů. Udělal jsem si školu na počítače a narodila se nám dcera Světlana. Pak jsme se ale odstěhovali do Československa. Byl to obrovský problém odejít zpět. Já jsem argumentoval, že moje žena je Češka a že jedu do bratrské země. Připadalo mně to, jako bychom jeli někam na Západ. Nakonec jsme odjeli a tam se nám narodila druhá dcera Jana. Mnoho lidí mne nepřijalo, viděli ve mně okupanta. Byla to pro mne velice těžká doba. Dělal jsem na šachtě v Sokolově a brzy jsem se naučil česky. Potom jsme se s ženou rozvedli. Nějak to nešlo. Tak jsem zůstal sám.

Jak jste pak pokračoval směrem na Západ?

ROH pořádalo zájezd do Jugoslávie a to byla příležitost. Rozhodl jsem se odejít s kamarádem Standou.

Nápad odejít ale nepřišel jenom tak?

Už dříve jsem o tom přemýšlel. Nikdy jsem s komunisty nesouhlasil. Doma jsme se často s otcem přeli o komunistický systém. On byl voják a přesvědčený komunista. Já jsem měl informace z rádia Svobodná Evropa a Hlas Ameriky. Ale to ještě nebylo všechno, možná to mohla být propaganda. Jako všude. V roce 1971, když jsem byl doma v Moldávii, byla u nás americká výstava. Jmenovala se *Turistika v Americe*. Nevím, kdo to dovolil, jak to bylo vůbec organizované. Tam nám přímo řekli, jak Američané žijou, co dělají, jak tráví volný čas. Nebylo to přes televizi ani rádio. Mohli jsme s těmi lidmi mluvit. Jednoho jsem se ptal: „Jak dlouho pracuješ na auto?“ A on mně řekl, že jeho táta je inženýr a má plat velmi dobrý, kolem 20 000 dolarů ročně. Auto tehdy stálo 3 000 dolarů. Takže si jich mohl koupit šest. U nás stál tehdy moskvič 4 500 rublů a člověk vydělával 1 500 rublů za rok. To byl obrovský rozdíl. Nehledě na to, že na auta byl pořadník. Teď jsem na to koukal, co je pravda. Naše propaganda nám říkala, že tam kapitalisté dřou z dělníků kůži, že je tam bída. Taky jsem se ptal: „A co práce, je tam pro všechny?“ Odpověď mne také šokovala: „Kdo chce dělat, ten má práci hned. Nezaměstnaný je ten, kdo nechce dělat.“ Věděl jsem, že možná přehánějí, ale nemohla to být úplná lež. Prostě člověk nad tím přemýšlí. Najednou jsem zjistil, že ty řeči, co se říkají u nás, jsou lež. A to máme prý svobodu ... Tak se to pomalu skládalo.

Pociťoval jste rozdíl mezi Moldavskem a Československem?

Doma bylo pořád slunce. V Československu hodně přšelo a bylo méně ovoce. Pamatuji si fronty na ovoce. Samozřejmě ekonomicky tady byl rozdíl ve prospěch Československa.

Jak jste tedy doputoval do USA?

Odešel jsem z Jugoslávie do Rakouska a chtěl jsem jít do Německa. Mého kamaráda rodiče tam bydleli. Měl jsem jejich adresu. Jenže člověk, jak je unavený a vyčerpaný, tak i já jsem na nádraží v Linci změnil plán. Šel jsem se přihlásit na policii a zažádal jsem o azyl. Měl jsem rusko-německý slovník. Oni začli běhat sem a tam jako blázni. Měli tam zkušenosti s lidmi z Československa, ale někoho z Ruska, to bylo neobvyklé. Také si mysleli, že jsem nějaký agent. Měl jsem totiž s sebou zápisníček, tam jsem měl telefonní čísla mých známých, hlavně žen. Zápis byl ale v binárním kódu a oni v tom viděli něco velmi podezřelého. Asi tři týdny jsem jim vysvětloval jedno a to samé. Nakonec jsem je přesvědčil, že nejsem agent. Řekli mně ale, abych byl velice opatrný. Minulý rok tam byl nějaký emigrant z Ruska a když čekal na práci, přijelo auto, sebrali ho a už ho nikdy nikdo nespátril.

V Rakousku jsem byl asi jenom čtyři měsíce. Odtud jsem spolu s jedním kamarádem Lubošem, který měl přezdívku „Pupek“, odjeli do USA. Bylo to v květnu roku 1981. Regan kvůli tehdejšímu hnutí *Solidarita* přijal toho roku o 150 000 emigrantů více. Hned jsem začal dělat jako svářeč, i když jsem předtím svářečem nebyl. Pomohl mně Tonda Calda, který je už teď nazpátek v Česku.

Po půl roce práce jsme měli jeden takový nápad, že pojedeme na kánoi přes celou Ameriku. Měli jsme přesný plán, který jsme také konzultovali s magazínem *National Geographic*. Jeli jsme proti proudu Hudsonu do

kanálu Erie. Odtud se dostanete do Erie Lake. Potom jsme museli kanoi přenést do další řeky. Ta se vlévala do řeky Ohio. Odtud jsme měli plán jet po Mississippi, potom přes další řeky až k řece Colorado. Náš plán však ztroskotal. Byl už srpen a my jsme byli někde před Mississippi. Na horách v Coloradu by byl sníh. Tak jsme to vzdali. Letěl jsem nazpět do New Yorku. Ostatní prodali kanoi, koupili kola a dojeli to na kolech. Můj bývalý šéf mne vzal zase do práce. Zpočátku mne nechtěl ani vidět, ale Tonda Calda ho přemluvil. V roce 1985 jsem dostal práci v *correction facility* jako elektrikář. Tam jsem pracoval dvacet let.

S manželkou Jindřiškou jste se seznámil tady?

Seznámili jsme se v roce 1984. Podívejte, já nevím, jestli to tam máte dávat - ale jenom to tam dejte. Největší problém byl s tchyní. Jen ať si to přečte. Ona mně říkala: „My jsme před váma utekli do Ameriky a ty si teď chceš vzít naši dceru“? To jsem měl dlouho na talíři. Teď máme spolu dvě děti, kluka a dceru, a jsme šťastní.

Jaká byla vaše cesta víry?

Doma jsme samozřejmě víru neměli. Pán Bůh tam nebyl. Otec byl voják. Maminka taky do kostela nechodila. V Česku to bylo podobné, tam moc lidí také nevěří. Já jsem jednou přišel k zubaři. Tam byl takový magazin, nevím, jestli ještě existuje. Jmenuje se to *Worldwide Church of God*. Oni byli trochu jako židé, drželi jejich svátky a tradice. Na první stránce byl nadpis *Is there God?* Časopis jsem si od zubaře odnesl a článek jsem asi jeden měsíc četl (moc jsem ještě tehdy anglicky neuměl). Bylo tam moc otázek z bible. Tu jsem nikdy nečetl. Tak jsem si ji pořídil a studoval jsem, jestli to tak je. Chodil jsem k nim, oni však nejedli vepřové (já mám vepřové moc rád) a jak jsem řekl, drželi se hodně židovské tradice. Pán Ježíš přece řekl, že člověka neposkvňují věci, které do něho vcházejí, ale věci, které z něho vycházejí. Čímž prohlásil všechna jídla za čistá. Ptal jsem se na mnoho věcí, a oni to kolikrát nemohli vysvětlit. Moc mi to nesedělo. Moje manželka byla proti tomu a také - v sobotu jsme pracovali. Hlavní důvod, proč jsem odešel, byl ale tento: museli odvádět desátek a jeden člen ztratil zaměstnání a nemohl to platit. Na podzim jsme pak slavili velice důležité dny pokání a oni ho nevzali na naše shromáždění, které bylo zaplacené v hotelu. Mně ho bylo líto - to se nemohl mezi námi ztratit? Bylo to moc o penězích. Pak jsem byl dva roky u jehovistů. To je pořádná sekta. Potom jsem dlouho nechodil nikam. Sám jsem studoval bibli. Nakonec teď chodím do *Reform Baptist Church*. Podle mého je to nejbližší k bibli.

Nejtěžší chvíle v životě?

Asi nejtěžší životní problémy jsem měl, když jsem začínal znova. První odstěhování do Česka, kde mě lidé nepřijali a já neuměl jazyk, moc se mně posmívali. A potom také začátky zde v Americe - jazyk, nové prostředí.

Radost?

Dneska pevně věřím, že to byla vůle Pána Boha, že jsem tady. On ví všechno, on ví také, že nejsem žádný svatoušek, že mám svoje chyby. Jsem šťastný, že tu mohu žít. Žádná země a systém není dokonalý, ale tady v Americe je těch problémů méně. To, že jsem se rozhodl sem odjet,

považuji za velké štěstí. Největší radost jsem měl, když se mně narodil kluk. Teď je mu dvacet a chová se jako by už věděl všecko. To co mně vzalo 58 let, on ví ve svých dvaceti. Ale takový už je život.

Alex, moc díky za rozhovor. Zatím jsi doputoval do svobonější země a žiješ v ní. Doufám, že jednou doputuješ do země, která Ti dá absolutní svobodu. Bůh ti žehnej

Fr. Antonín

Velikonoční zamyšlení (upravil George Soyka)

Písmo svaté není historie. Je to zákon. Děje vyličené v evangeliu, které se odehrály poprvé skutečně kolem osobnosti Ježíše Krista, se opakují a odehrávají se železnou zákonitostí dál kolem mystického těla Kristova, jímž je Církev. Do konce světa se bude Kristus rodit ve chlévě, byv odehnan od hospod, domů a paláců, bude navštěvovat hříšníky, spát pod širým nebem, vyhánět zlé duchy, uzdravovat slepce, mrzáky, paralyticky a hysteriky, nasycovat hladové, bude pokoušen ďáblem a nenáviděn farizeji, zákoníky, slovíčkáři, maniaky, zrazován keřasy, bankéři, politickými čachrari, velekněžími, zapírán křesťany, bude voděn od Anáše ke Kaifášovi, k tomu, který dal radu, že je užitečné, aby jeden člověk umřel za lid. Do konce světa se budou ptát Piláti s cynickou neapností „Co je pravda?“. A budou si mýt před vzbouřeným davem ruce. A propuštěný lotr Barabáš, člověk živočišný, bude triumfovat v očích tohoto světa. Kristus bude bičován, trním korunován, budou na něho plivat a zfanatizovaný dav se bude přít s pohanskými vůdci o to, kdo má Krista ukřižovat. Ale ten, kdo Krista vydal, bude mít větší hřích. A Kristus bude trpět v agonii sám. Nad jeho hlavou bude tabulka: Král židovský, i když Židé budou chtít, aby se napsalo, že Kristus jen řekl, že je král židovský. Skutečnost a prázdná teorie, pravda a fikce se budou přít při Kristově agonii.

Může být Písmo mýtem, jak říkají pohané, který se projevuje například v pohádkách a umění? Mohl evangelista 1. stol. po Kr. vědět, že za 1900 let po smrti Kristově se najdou noví židé, noví pohané, nový dav, noví jidášové, noví velekněží, zákoníci a farizejové, noví císařové a piláti, kteří Krista budou svorně křižovat, i když budou ve vzájemném nepřátelství a že pohané Krista usmrtí, i když na něm žádné viny nenaleznou?“ Písmo je věčně aktuální, chceme-li užít tohoto ohavného žurnalistického slova. Farizejské pokrytectví, jidášská posedlost po království Božím na zemi cestou peněz, slovíčkářství a chytristika zákoníků, zpitoměly dav; popletenost prázdných teoretiků, pohanská surovost, zvířecí neúcta k pravdě, beranská chuť prorážet zeď hlavou, fanatická honba za slávou a iluzorní ctí, touha po pozemských počtách, žoldácké násilnictví a otupělost ducha, zarputilá pýcha, tím vším byl a je křižován Kristus.

Ale nezapomeňme, že Kristus vstal z mrtvých, že jeho krev přišla na Židy a na jejich syny a že byl rozvrácen Jeruzalém, že po zkáze Jeruzaléma přišla na řadu surová, zbankrotovaná a prohníla společnost pohanů, avšak budoucnost patřila těm, kteří vyšli z katakomb a byli naplněni duchem pravé lásky, spravedlnosti a statečnosti.

ZVON

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Kristus chtěl, aby jeho smrt netrvala více než tři dny v obavě, že kdybychom museli na jeho zmrtvýchvstání čekat déle, ztratili bychom naději.

Sv. Rehoř Veliký

Pane, ty nám naději, že s tebou jednoho dne budem v ráji, jen neumožňuješ – ty nám tuto naději, která přesahuje i naše nejdůležitější sny, rovnou přikazuješ. Láskyplnější přikázání jsi nám opravdu nemohl dát.

Charles Foucauld

Něco pro zasmání

Getting to the Route of the Problem (Dr. George J. Svejda)

Sitting on the side of the highway waiting to catch speeders a police officer sees a car pattering along at 22 miles per hour. „This driver is just as dangerous as a speeder!“ he says to himself. So he turns on his lights and pulls the driver over.

Approaching the car, he notices that there are five elderly ladies - two in the front seat and three in the back – wide-eyed and white as ghosts.

The older driver, obviously confused, says to him, „Officer, I don't understand, I was doing exactly the speed limit! What seems to be the problem?“

„Ma'am,“ the officer replies, „you weren't speeding, but you should know that driving slower than the speed limit can also be a danger to other drivers.“

„Slower than the speed limit? No sir, I was doing the speed limit exactly – 22mph!“ the woman says.

The officer, trying to contain a chuckle, explains to her that „22“ was for „Route 22“ not the speed limit. A bit embarrassed, the woman grins and thanks the officer for pointing out her error.

„But before I let you go, ma'am,“ the officer asks, „is everyone in this car OK? These women seem awfully shaken and they haven't muttered a single peep this whole time.“

„Oh, they'll be all right in a minute officer. We just got off Route 119.“

Paní susedka, čo sa to s vami stalo? Vy ste boli takou zarytou ateistkou a včera som vás videla v kostole...

Milá moja, keď toho môjho vymenovali za riaditeľa, pochopila som, že to mohlo byť iba s Božou pomocou.

Soutěž pro děti

Redakce časopisu Zvon vyhledává soutěž na jakékoliv vyobrazení Panny Marie. Soutěže se mohou zúčastnit děti do 14 let. Nejlepší vybraná kresba bude uveřejněna na titulní stránce v květnovém čísle časopisu Zvon. Prosím děti, aby poslaly své kresby do 20. dubna v obálce, která je přiložena ke Zvonu. Ke kresbě můžete použít barevné tužky, vodovky a jiné. S kresbou pošlete, prosím, jméno dítěte, věk a adresu.

Adoptuj panenku a zachrániš dítě

Vážení přátelé, Česká národní budova se připojuje k projektu UNICEF „Adoptuj panenku a zachrániš dítě“. Naši spolupráci s UNICEF zahájíme výstavou Praha-New York pro UNICEF, *Liběna Rochová – Dialog*: Museum Kampa–Česká národní budova, a to ve čtvrtek 12. dubna 2007 společně s ředitelkou Českého výboru pro UNICEF paní Pavlou Gomba.

Česká národní budova se tak stane prvním místem v USA, kde lze panenky zakoupit a podpořit tento projekt. Jeho cílem je získat finanční prostředky pro celosvětovou očkovací kampaň UNICEF, a to za použití symbolu, který znají všechny děti na světě – panenky. Každá panenka představuje skutečné dítě, které bude v rámci očkovací kampaně UNICEF v rozvojových zemích očkováno proti šesti hlavním smrtelným dětským chorobám.

Rádi bychom vytvořili speciální kolekci panenek, které ušijí partneři a přátelé České národní budovy. Dovolujeme si Vás proto požádat o osobní připojení k této akci – prosíme Vás o ušití vlastní panenky, kterou umístíme v ČNB NY a její fotografii s rodným listem na webovou stránku UNICEF. Na těchto místech si ji budou moci zájemci zakoupit za 600,- CZK (cca 30,- USD). Tato částka pokryje náklady na očkování jednoho dítěte proti tuberkulóze, spalničkám, dětské obrně, záškrtu, tetanu a černému kašli.

Ti z Vás, kteří nešijí, mohou naopak podpořit projekt zakoupením některé z panenek. Přáli bychom si ale, kdybyste se mohli stát jak tvůrcem, tak i majitelem panenky (panenek).

Štíh a návod jak panenku vyrobit najdete v příloze nebo na: www.unicef.cz kliknutím na Jak pomoci/ Účast v projektu Panenka.

Ať se rozhodnete podpořit projekt jakýmkoli způsobem, prosím, spojte se s koordinátorem projektu UNICEF za ČNB: Romana Šafářová, e-mail: cnb.newyork@mzv.cz, telefon 917 438 8842.

Děkuji Vám za Vaši podporu.

Gita Fuchsová, ředitelka ČNB

Marta Kubišová – concert „Já jsem já“

1. dubna 2007 v 5pm v České národní budově na Manhattanu. 321-325 East 73rd Street (mezi 1st a 2nd Avenue) U příležitosti výročí 30 let od podepsání CHARTY 77. Rezervace nutná. Tel. 212 452 1544, e-mail cnb.newyork@2mzv.cz

Poděkování

V minulém období přispěli

Maria Šefčík, Růžena Bunžová, Růžena Kankrlík, Joseph a Gita Hlavinka, Irene Mergl. Marian Vesely

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci dubnu:

Marta Hnízda 4. dubna, Anna Šebík 7. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, Lubo Králíček 11. dubna, Jan Pongo 20. dubna, Michael Joseph Sýkora 21. dubna, František Daněk 24. dubna, Šimon Chvilíček 25. dubna,

Pořad bohoslužeb o Velikonocích ve SVATÉM TÝDNU

(1.-8. dubna)

April 1	KVĚTNÁ NEDĚLE		10.30AM
	Ježíšův slavný vjezd do Jerusaléma		dolní kaple
April 5	ZELENÝ ČTVRTEK		07.30PM
	Ustanovení mše svaté	společně se všemi v horním kostele	
April 6	VELKÝ PÁTEK	7.00 – 7.30 zpověď	07.30PM
	Ježíš umírá na kříži		dolní kaple
April 7	BÍLÁ SOBOTA	7.00 – 7.30 zpověď	07.30PM
	Noční bdění, oslava vzkříšeného Ježíše		dolní kaple
April 8	VELIKONOČNÍ NEDĚLE		10.30AM
	Ježíšovo vítězství nad smrtí		dolní kaple

Mše svaté v dubnu 2007

Datum	Úmysl	Dárce
01-Apr-07	Za zemřelé manžele Zdenku a Karla Dedkovy	Jerome Minister
03-Apr-07	Za zemřelou Barboru Sachs	manželé Bláhovi
05-Apr-07	Za Olgu Radimskou	Jana a Vladimír Brotankovi
08-Apr-07	Za krajanskou rodinu	velikonoční neděle
10-Apr-07	Za Drahoše Polomského	manželé Zolmanovi
12-Apr-07	Za všechny přátelé na Floridě	manželé Bláhovi
15-Apr-07	Za zemřelé rodiče Bláhovy a příbuzné z obou stran	manželé Bláhovi
19-Apr-07	Za Oldřicha Benáčka	Libuše Králová
22-Apr-07	Za zemřelého manžela	Alena Homoláčková
24-Apr-07	Za Jaroslava Otrubu	Mariška Otruba
26-Apr-07	Za Pavel Čipko	Mariška Otruba
29-Apr-07	Za Vendelína Hataše	Kamil and Kateřina Vojnarovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd.,
Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of
Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.
Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills,
NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959

E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>